

Milý Theo

Bude večer, vše náhle končí úderem červeného štětce. Ještě se chvěje ve žluté ruce. Ztracený malíři, středověký Gauguine, stojíš už za zdí – Sloužíš skvrnám. Tvůj stín padá do země do kamení a písku, přes který lodě vozí stíny. Je noc, světlo zhaslo. Vybělený stín míří na potemnělý ostrov. Böcklin. Neotáčím se – neslyším za sebou nic už dlouho. Na konci lesa se stromy vzdalují, i tma řídne a zeď je menší, unášená do dálky. Její tvář, kterou jsem kdysi miloval, plave v bílém kruhu. Neznámá loď protíná teď už téměř zapomenutý ovál.

(Tento text jsem napsal před lety pro Pavla Preisnera)

Šel jsem rychle pondělní nocí po silnici s šedivým asfaltem, ve dveřích potkal jsem lékaře, na rohu stolu vypisoval papír, stiskl mi ruku, tatínek ležel na posteli pod oknem, čelo měl ještě vlažné, i temeno hlavy měl teplé. Sestra s maminkou našly šaty, vysvlékli jsme ho a tělo otřeli vlhkým ručníkem a potom oblekli do šatů do truhly. Po pohřbu rozkvetla zahrada, stromy - i ty vzdálené - byly lemované bílou, stříbrné odstíny se mísily se zelenou. Olivová zeleň i vůně byly tak marnotratné. Okouzlený jsem se díval hluboko do zahrady.

2009 – 2012

Místo je vydlážděno v šířce kostela pískovcovými deskami. Sestupují po schodech stíny stromů a zase jsou vrhány zpět děravé světly. Stejně prostupují světla těla poutníků i těmi, kteří se jenom tak procházejí, proděravěné mihotavými světly jsou stíny kráčejičích. Nohy všech chodců míchají posvěcený vzduch nad pískovcovou dlažbou. Stojím chvíli na místě pokrytém deskami v šířce kostela. Stíny stromů se tu chvějí provrtány světly, smýkají se po schodech a zase se vracují zpět. Stejná světla procházejí kráčejičícími, těla jsou proděravěná světly a jejich stíny nohama kráčejičích míchají posvěceným vzduchem nad starými dlaždicemi.